

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Es ik òn vruuger op de Kléén Hoef denk, dan denk ik òn wa ons moeder vruuger vertelde over m'n geborte. De vroedvrouw hoi tegen ons moeder gezeet: "Ut is unne flinke zoon, we zullen er mer un beschuit mee muisjes op vatten." Ons moeder zee toen: "Ik denk ut nie want dé zit ur bé ons nie òn." Ja, ons moeder was 'n hil zúnnige, mér onze vódder was d'n biste mins van Reusel.

Toon Vosters in de woonkamer van zijn huis aan Den Ekker 34, op 18 september 2004.

Aan het woord is de 81-jarige Toon Vosters, de oudste zoon van het uit vier kinderen bestaande gezin van de Reuselse sigarenmaker en boer *Henke Jaon* en zijn in Zevenbergen geboren vrouw Marie van Teteringen.

Mijn ouders

In de mobilisatietijd van de Eerste Wereldoorlog diende onze *vódder* bij het *péerdevolk* in Zevenbergen. Hun paarden hadden ze ondergebracht bij boeren in de omgeving. Bij een van die boeren werkte Maria van Teteringen als dienstmeid. Onze *vódder* kwam haar daar bij het verzorgen en stallen van de paarden regelmatig tegen. Blijkbaar zagen ze wel wat in elkaar want ze werden een verliefd stel. Ongetwijfeld heeft daarbij geholpen dat ons moeder wist dat onze *vódder* boer en sigarenmaker was. Boeren stonden in Zevenbergen in hoog aanzien omdat daar alleen zogenaamde heerboeren woonden en van sigarenmaker hadden ze daar nog nooit gehoord, lacht Toon.

Henke Jaon, omstreeks 1960. Volgens zijn zoon Toon was het "d'n biste mins" van Reusel.

Na hun trouwen zijn onze *vódder* en ons moeder eerst gaan wonen in de Lensheuvel en ook nog in de *Stroat*. Na de geboorte van mijn zusjes Riet en Greet heeft onze *vódder* in 1921 een huis gebouwd aan de Kleine Hoeven op een stuk grond dat hij van opa *Henke Túnje* had geërfd. Het werd gebouwd, gezien vanaf de Hamelendijk, vooraan rechts van de weg. Het geld voor het huis had hij ook van opa geleend. Op de Kleine Hoeven zijn nog onze Kees en ik geboren waarna ons gezin compleet was.

Onze *vódder* was *mér 'n kléén boerke*. Hij had ongeveer twee hectare grond. Het grootste stuk, dat we d'n Dries noemden, lag aan de Hamelendijk. De rest lag bij zijn huis, aan de Strook richting het Kroonven en aan de Sleutel.

Naast het huis liep vroeger een *pedje* waar de broers van onze pa, te weten mijn ooms *Henke Sieme* en *Henke Péér* over moesten om hunne grond te kunnen bereiken, het zogenaamde recht van overpad. In die tijd hadden mijn ouders *drie koeien, n'n auwe hit, wa kiepen en twee kooien mee vérrekes*. Het was allemaal niet genoeg om de kost te

De vier kinderen van Henke Joan en Marie van Teteringen in de tuin van hun ouderlijk huis aan de Kleine Hoeve, omstreeks 1945. V.l.n.r. Miet, Greet, Toon en Kees.

kunnen verdienen en daarom was onze pa ook nog sigarenmaker. De langste tijd heeft hij gewerkt bij Willem II. In die fabriek is later de liftenfabriek 'de Reus' gekomen. Onze *vódder* heeft heel zijn leven hard gewerkt voor zijn gezin. Hij is op 14 mei 1965 plotseling gestorven toen hij met zijn *hit* aan het ploegen was op zijn *stukske* grond aan de Sleutel. Ons moeder had het hem nog afgeraden omdat het die dag erg heet was, weet Toon nog.

Buurtbewoners

De naaste *geburen* aan de Kleine Hoeve woonden aan de andere kant van de weg. Vanuit de Hamelendijk gezien woonde eerst *d'n Auwe Smalle* (Kees van Herk). In 1929 is hij tijdelijk met zijn gezin bij ons komen inwonen omdat zijn boerderij was afgebrand. Later is zijn zoon Toon in de boerderij gaan wonen.

In het volgende huis woonde het gezin van Kees *de Schééle* (van Herk). Het was in die tijd *un hil auw huske*. Nog in mijn jonge tijd is in dat *huske Kiske* Wouters komen wonen. *Kiske* was zoals onze *vódder* een klein *boerke* en ook sigarenmaker. Bij hem ben ik gewond geraakt tijdens het dorsen van rogge. De band

die via de motor de dorskast aandreef klapte plotseling uit elkaar waarbij de grote krammen waarmee de band aan elkaar was gemaakt met kracht mijn bovenarm raakten. Mijn arm lag helemaal open waarna ik snel naar dokter Snieders werd gebracht die de wond gehecht

Jongeman Toon Vosters omstreeks, 1946. In de laatste oorlogsjaren moest hij onderduiken om tewerkstelling in Duitsland te voorkomen.

Het gezin van Henke Jaon en zijn vrouw Marie bij hun woning aan de Kleine Hoeve, omstreeks 1946. Staande v.l.n.r. Toon, Miet, Greet, en Kees.

heeft. De littekens op mijn arm zijn nog te zien, vertelt Toon wijzend op diverse witte oneffenheden op zijn bovenarm. Piet van de *Grôôte* (Lavrijsen) die getrouwd was met Nel van *Joppe Susse Lowie* (Jansen) heeft later dit huis afgebroken en er een nieuw voor in de plaats gezet. Nog goed weet ik dat er in die tijd een *hil auw schop*

door buurtgenoten naar de boerderij van d'n *Ouwe Grôôte* (Lavrijsen) is gesjouwd, die verderop, de bocht door, op de Kleine Hoeve boerde. Onder de *schop* werden zware lange palen geschoven en vervolgens van de grond gelicht en door de sterke mannen weggedragen. Blijkbaar heeft het op mij veel indruk gemaakt omdat ik het nog zo goed weet. In het volgende huis woonde Jan Larmit met zijn gezin. Ze leefden daar teruggetrokken en hadden geen contacten met de buurtgenoten. Rond hun huis stond een grote *tuin* (haag). We durfden er niet te komen omdat achter de tuin altijd een grote hond liep. Later is in dit huis de familie Hendrikkx komen wonen.

Kees Vosters de jongste zoon van Henke Jaon. Hij wist broer Toon over te halen om de ziekenwagen van "d'n Toort" mee te bemannen.

Lagere schooltijd

Naar de lagere school ging ik samen met mijn oudere zusjes Greet en Riet. Nog goed weet ik dat we bang waren voor de jongens van de Hoeve en 't Buspad. Een van die jongens was 't *Suikerlepeltje* (Toontje Dirckx) die ons wel eens met een plank stond op te wachten. Daarom liepen we dikwijls met Harrie, Leo en Vinus *Pauw* (de Laat) mee omdat ze daar niks tegen durfden te ondernemen. Onderweg sprongen we regelmatig achterop de tram en reden tot bijna aan de school mee.

Een van de fraters op de lagere school werd

de *Pinda* genoemd. Hij kwam aan zijn naam omdat hij in de klas wel eens in slaap viel en er toen wel eens door de jongens met pinda's op hem geschoten is, waarna hij heel kwaad is geworden.

Jonge jaren

Op 14 december 1937 werd ik 14 jaar oud. Diezelfde dag ben ik gaan werken bij Willem II, onze *vódder* werkte daar al. In het begin moest ik tabak uit elkaar halen die in grote balen verpakt zat. Later ging ik omblad trekken, een secuur werkje waarbij de nerf uit de tabaksbladeren gehaald moest worden zonder ze te beschadigen. Omdat ik goed mijn best deed mocht ik van mijn verdiend geld één dubbeltje per week in d'n dubbeltjespot sparen. De pot werd beheerd door *Schore Gust* (Schoormans). Een week voor Reusel kermis werd de dubbeltjespot gelicht en ontving ik 5 gulden en 20 cent waarvan ik de helft aan ons moeder moest geven en de rest zelf mocht houden. Met 2 gulden en 60 cent kermisgeld op zak was ik de koning te rijk en voelde me een hele *bink*. Ik voelde me zo zeker dat ik al met mijn 16 jaar op de jonge meiden, die ik van Willem II kende, af durfde te stappen. Ja, wat dat betreft was ik er al *vruug bé*, glundert Toon.

Na het werk bij Willem II was er op de boerderij altijd wel wat te doen zoals *mangelpleejen schrappen, gruuu plukken,*

erpel raopen, ploegen, eggen, zaaien en oogsten. Ons moeder zei dan altijd: "*Gé bent nog nú verse gé kunt úr nog wel tegen on.*" Soms was er nog wat tijd over en ging ik samen met Wim en Frans *van de Smalle* en de jongens *van Pauwe* eekhoorns vangen in de *máást* aan de Strook. De *vellekes* van de eekhoorns brachten in Reusel een stuiver per stuk op. Wekelijks ging ik naar het patronaat van de fraters dat aan het *Binnenpedje* bij de Schoolstraat lag. We werden daar bezig gehouden met allerlei spelletjes zoals kaarten en biljarten.

Oorlog

Het eerste wat ik van het begin van de oorlog herinner was dat Gerrit *Schel* (Schellens) als soldaat te voet op de Kleine Hoeve aankwam met het verhaal dat hij aan de Maas de Duitsers moest opwachten en dat er in de munitiekisten alleen kiezels bleken te zitten. Hij was gevlucht en had per auto Bladel kunnen bereiken.

Enkele dagen later kwamen de Duitsers op de Kleine Hoeve. Onze schuur werd door hen in beslag genomen om er fietsen in te verzamelen die de Duitsers overal in beslag hadden genomen. Op een gegeven moment hadden ze bij ons wel 200 fietsen in de

De jongemannen Toon Vosters, Marten van Jan Geukes (Janssen) en Harrie van den Hout na de zondagse hoogmis, omstreeks 1942. Links is het vroegere zustersklooster nog te zien dat tijdens de bevrijding van Reusel in september 1944 volledig werd verwoest.

De mooie Anneke van Bommel uit Bladel, omstreeks 1940. Toon Vosters leerde haar kennen tijdens het schaatsen op het Kroonven. Toen hij na het schaatsen vroeg of hij haar naar huis mocht brengen zei ze dat ze nog goed de weg alleen wist.

Jongedame Anneke Vosters, omstreeks 1947. In die tijd fietste Toon om de veertien dagen naar Tilburg om Anneke daar te kunnen ontmoeten.

schuur staan. Toen ze met de fietsen richting Arendonk vertrokken waren, bleef er een tandem achter die ze blijkbaar niet nodig hadden. Enkele dagen later ben ik met onze vódder op de achtergelaten tandem naar Zevenbergen gereden om te kijken hoe het daar met de familie van ons moeder ging.

Bij Willem II was er op een gegeven moment niet meer genoeg werk. Er ging toen het gerucht dat de jonge mannen naar Duitsland moesten om daar te gaan werken. Om dit te voorkomen ging ik werken bij Verzekeringsmaatschappij de Utrecht die in Lage Mierde en Esbeek bossen en boerderijen in bezit had. Van Piet van *Hermennekes Thijs* (Vrijsen) had ik ondertussen een vals *ausweis* gekregen zodat we onderweg vrij doorgang van de Duitsers kregen. Helaas bleef het niet goed gaan en werd ik samen met enkele andere Reuselse jonge mannen, waaronder Gerrit van Jan Geukes (Janssen), naar het dorpje Sellingen in de provincie Groningen gestuurd om daar boeren te gaan helpen. De reis met bus, trein en tram duurde een hele dag. Via Eindhoven, Groningen en Winschoten kwamen we aan in een werkkamp bij Sellingen. Vanuit het kamp vertrokken we dagelijks naar de boerderijen in de omgeving. Meestal moesten we er *erpel* gaan rooien.

Het gelukkige bruidspaar Anneke van Bommel en Toon Vosters op 17 augustus 1949. Het prachtige bruidsboekje is gemaakt door zijn zussen Miet en Greet.

Het eten was heel slecht. We kregen per dag maar drie ons brood en wat watersoep. Daarom stuurde ik ons moeder een brief waarin ik schreef: "Moeder stuur me brood want anders gaat ons Toontje dood." Pas drie weken later kwam het brood in het kamp aan. Het was helemaal groen van de schimmel. Samen met een maat heb ik het brood onder stromend water gehouden en zolang geborsteld tot de meeste schimmel eraf was. Gelukkig was het nog eetbaar en kon ik mijn grootste honger stillen. Na vijf maanden was het meeste werk gedaan en mochten we weer naar huis. Slechts een keer zijn we in die tijd naar huis gemogen, waarbij we ook nog in Eindhoven zijn aangehouden door Duitse soldaten. Ze gingen zo te keer dat we dachten dat ze ons direct naar Duitsland zouden sturen. Ik krijg nog *kiepevel* als ik er aan denk, vertelt Toon.

Onderduiken

Een tijdje later moest ik naar Eindhoven op het kantoor van de Duitsers komen. Nog goed weet ik dat daar een grote Duitse dikzak zat die voor mijn neus mijn *ausweis* kapot scheurde en riep: "Morgen vertrekken naar Keulen om daar te gaan *arbeiten*." Wel mocht ik nog naar huis en kreeg ook wat geld en

Het gezin van Toon Vosters en zijn vrouw Anneke van Bommel in januari 1962. Het gezin vormde een van de vele kinderrijke gezinnen die in die tijd in de Beukenlaan te Reusel woonden. De kinderen v.l.n.r. Ria, Marianne, Ad, Henk, Marga, Riek en Tiny.

textielpunten mee. Om aan de tewerkstelling te ontkomen ben ik ondergedoken bij mijn oom *Henke Sieme* die aan de Heibloem woonde. Wanneer de kust veilig was ging ik ook wel eens naar mijn ouderlijke boerderij om er een handje toe te steken. *Jan van Loukes* (Goudsmits) wist altijd wanneer de Duitsers in Reusel razzia's kwamen houden om onderduikers op te sporen. Hij waarschuwde ons dan waarna ik me een tijdje schuil hield in het bos van de Bladelse kluizenaar *Pietje Hollebekkers* dat in de buurt van het Kroonven lag. *Pietje* had in zijn bos een smal hutje gebouwd waarin ik beschutting vond. Meestal waren daar ook nog enkele onderduikers uit Bladel aanwezig.

In die tijd was het eten op de bon. De bonnen werden verdeeld naar gelang het aantal gezinsleden. Onderduikers vielen daar natuurlijk buiten. Om wat extra brood te kunnen bakken hadden mijn ouders in *d'n hof* een *huukske illegale rog* staan. Bovendien werd er tijdens het dorsen wel eens een zak *rog* achterover gedrukt. Dat was mogelijk omdat de veelal Reuselse controleurs wel eens een oogje dicht knepen. Onze *vódder* verstopte de *rog* in een grote open kist die op zolder verborgen was onder het stro. Ook de ratten wisten de kist te vinden met als gevolg

dat de *rog* vermengd werd met grote aantallen rattenkeutels. Om de *rog* te malen gebruikte we in de schuur een graanmolentje dat via een riem aangedreven werd door de bieten-snijder. Het meeste werk was nog de rattenkeutels tussen de *rog* uithalen. Natuurlijk

Geheel rechts Toon Vosters hier als EHBO'er bij zijn zoon Henk die tijdens het voetballen zijn been had gebroken. De andere EHBO'er is Broer Toort (van Gompel).

Toen Toon gekscherend aan de anderen vroeg: "Zullen we even naar de pastoor gaan voor "d'n heilige olie," werd hij op de schouder getikt door dokter van Dooren uit Hooge Mierde die tegen hem zei: "Die man heeft meer pijn dan je denkt hoor."

De kinderen van Toon Vosters, omstreeks 1962. V.l.n.r. Henk (die de Eerste Communie doet), Ad, Tiny, Marianne, Ria, Marga en Riek.

lukte dat niet helemaal waardoor een deel van de keutels meegemalen en meegebakken werd. Onze *vódder* en ons moeder zeiden dan dat we maar moesten denken dat we krentenmik aten, lacht Toon.

Marga, de jongste dochter van Toon Vosters en zijn vrouw Anneke van Bommel, omstreeks 1974. Ze kwam samen met haar buurmeisje Annemieke Lavrijsen om het leven bij een tragisch auto-ongeluk aan de Postelsedijk te Reusel op 2 november 1975.

Bevrijding

Tijdens de bevrijdingsdagen zaten we tijdens beschietingen in de schuilkelder, die we in d'n hof gemaakt hadden. Op een gegeven moment verschenen er op de Kleine Hoeven vier Engelse tanks die richting Lage Mierde schoten. Door de Duitsers werd er teruggeschoten en de Engelsen trokken zich terug richting Hamelendijk en het Weyereind. Wij gingen ook direct weer de schuilkelder in. Kees *d'n Auwe Smalle* echter kroop bij ons in de schuur achter de bietensnijder omdat hij vond dat het daar veiliger was. Hij heeft veel geluk gehad omdat de Duitsers dwars door ons huis en de schuur schoten. In de omgeving lagen op diverse plaatsen koeien dood in de wei waar we 's anderendaags nog stukken vlees uitgesneden hebben. Na een paar dagen zijn we gevlucht naar de Leemskuilen in Bladel waar we opgevangen werden door de familie Tijssen.

Na de bevrijding moest ik naar de Karel I fabrieken om daar vermeende NSB'ers te bewaken. Daar kreeg ik een geweer in m'n hand maar wist niet eens wat ik er mee moest, want ik had nog nooit geschoten. Ik kan me zelfs niet herinneren of er wel patronen bij waren. Meestal moest ik de gevangenen, die

Zilveren bruiloft van Toon Vosters en zijn vrouw Anneke van Bommel op 17 augustus 1974. Achter v.l.n.r. de kinderen Tiny, Ria, Riek, Ad, Henk, Marianne en Marga. Tussen Toon en Anneke staat Ron de zoon van Riek.

bij de boeren tewerk waren gesteld, begeleiden. Nog steeds weet ik niet wat ik gedaan zou hebben als de gevangenen zich verzet hadden of gevlucht waren, vertelt Toon.

Trouwen

Na de oorlog was de Willem II fabriek nog onbruikbaar door het oorlogsgeweld. Bovendien was er nog niet voldoende tabak om de werkzaamheden weer op te starten. Daarom kwam ik bij d'n DUW terecht die werklozen tegen een kleine vergoeding werk verschafte.

Bij de Langen Dijk en in de buurt van Willeke van Jan Geukes (Janssen) moesten we het land egaliseren. Dit gebeurde met behulp van ijzeren kipwagens die over rails liepen. Ook heb ik geholpen bij het uitbaggeren van het *venneke* van de Kleine Cirkel.

Tijdens schaatsen op het Kroonven kwam ik Anneke van Bommel uit Bladel tegen die telkens het touw van haar schaatsen kapot had. Natuurlijk hielp ik haar maar al te graag het touw weer te maken en hoopte daarbij dat het weer vlug kapot ging. Na een tijdje ging het schaatsen zo goed dat we samen als schaatskoppel rondreden. Toen ik haar later in de middag vroeg of ik haar naar huis mocht brengen zei ze dat ze nog goed de weg alleen wist. Wel zei ze dat ik bij haar thuis wel eens een kopje koffie mocht komen drinken. Omdat vader Driek ook bij Willem II werkte was die afspraak gauw gemaakt. Anneke was dienstmeid bij vroedvrouw Miet Krekels uit Bladel. Het kwam goed uit dat Miet 's avonds veel weg was zodat we daar dan op de kinderen moesten passen, wat we maar al te graag deden. Later is Anneke gaan dienen in Tilburg. Omdat ze maar om de twee weken thuis kwam ging ik elke veertien dagen met het *fietske* naar Tilburg om haar te kunnen zien. 's Nachts sliep ik in het huis van mijn zus Riet die met haar man in Tilburg

Ria Vosters omstreeks 2000. Ze overlijdt na een moedig gedragen slepende ziekte op 7 april 2001.

Toon Vosters met zijn vriendin Toos Heesters hier op vakantie op het zonnige Mallorca op bezoek bij dochter Riek, omstreeks 1998. Toos is voor Toon een grote steun geweest tijdens de ziektes van de dochters Ria en Tiny.

Tiny Vosters, omsteeks 1995. Evenals haar zus Ria overlijdt ook zij na een slepende ziekte. Het overlijden van drie van zijn dochters en de twee vrouwen in zijn leven zijn zwarte bladzijden in het leven van Toon die hij nog lang niet heeft omgeslagen.

woonde, we hadden immers geleerd: "Gij zult niet begeren." Daar hielden we ons aan omdat we anders moesten biechten, lacht Toon.

Eigen gezin

Op 17 augustus 1949 zijn we getrouwd. Pastoor Kersenmakers van Bladel stond erop dat we op de avond voor we trouwden eerst nog bij hem kwamen biechten. Na ons trouwen zijn we gaan inwonen bij mijn ouders op de Kleine Hoeven. Daar zijn onze oudste vier kinderen geboren, te weten ons Tiny, ons Ria, ons Riek en onze Ad. Omdat we op de Kleine Hoeve maar twee kamers hadden, wat voor ons zessen te weinig was, hebben we in 1954 een nieuwbouwwoning laten bouwen in de Beukenlaan waar onze Henk, ons Marianne en tenslotte ons Marga geboren zijn. Hierna was ons zevental compleet. In de Beukenlaan heeft bij ons vier jaar opa Driek van Bommel ingewoond. *D'n Auwe Taoie* (Jan Lavrijsen) kwam hem regelmatig opzoeken. Ons Anneke bakte dan een pan worst die door de oudjes smakelijk werd opgegeten, waarbij het vet langs hun kin liep. Al pruiënd gingen ze dan verder met het vertellen van sterke verhalen waarbij heel het gezin meeluisterde.

Jan Moes (Moeskops), die ook bij Willem II werkte, was voorzitter van de EHBO. Hij wist me in 1959 over te halen een EHBO cursus te gaan volgen. Mijn broer Kees die bij *d'n Toort* (van Gompel) werkte vroeg me in 1963 om de ziekenwagen mee te gaan bemannen. Ruim 25 jaar heb ik dat gedaan,

waarbij ik heel veel menselijk leed heb meegemaakt. Rond 1970 kreeg ons Anneke de ziekte van Parkinson. Enkele jaren later verongelukte ons Marga samen met haar vriendin en overbuurmeisje Annemieke Lavrijsen door een auto-ongeluk op de Postelsedijk. Het was een heel grote klap voor ons gezin waarbij gezegd moet worden dat we daarbij van veel mensen steun hebben gehad. Anneke, mijn vrouw, heeft er heel veel van geleden en alle leed opgekropt, wat geen goed deed aan haar ziekte. Op eerste kerstdag 1990 is ze aan haar ziekte overleden. Enkele jaren geleden zijn na een lange slepende ziekte mijn oudste dochters Tiny en Ria overleden. Mijn nieuwe vriendin Toos, de weduwe van Lowie Heesters, heeft me toen ze ziek waren heel veel steun gegeven. Helaas is ze zelf ook al overleden. Het waren klappen die heel hard zijn aangekomen en die ik nog lang niet vergeten ben, vertelt Toon met onderdrukte emotie. Maar ja, het leven gaat door. Ik heb inmiddels negen kleinkinderen en vier achterkleinkinderen die mij super opa noemen waar ik heel trots op ben. Wekelijks ga ik zwemmen

met de bejaarden. Ook ga ik regelmatig naar het ontmoetingscentrum d'n Aachterum om daar te darten en te buurten. Bij mijn dochter Riek op het Spaanse eiland Mallorca ben ik al zes keer op vakantie geweest. Ongeveer 15 jaar geleden, Anneke leefde toen nog, ben ik verhuisd naar een bejaardenwoning aan den Ekker bij het Busseltje waar ik goed *d'n aord* heb.

Slot

Toon is een groot deel van zijn leven dienstbaar geweest. Hij heeft 20 jaar lang tot aan haar dood zijn zieke vrouw verzorgd, ook nog toen de leiding van het verpleegtehuis voorstelde haar op te laten nemen. Vijfentwintig jaar lang stond hij direct klaar om in de ziekenwagen te springen om mensen eerste hulp te geven. Vanaf 1959 tot aan de dag van vandaag is hij actief bij de EHBO waarvan hij ook nog 35 jaar de verbandpost heeft gehad. Vierentwintig jaar, tot hij daar

voor afgekeurd werd, is hij bloeddonor van het Rode Kruis geweest. Ook heeft Toon maar liefst 30 jaar tijdens de kermisdagen lotjes verkocht voor de Herwonnen Levenskracht, de latere Onderlinge Hulp. Voor zijn inzet heeft Toon op 23 november 1977 uit handen van burgemeester van Beek de eremedaille verbonden aan de orde van Oranje Nassau ontvangen.

Toon is ook iemand die in zijn leven veel klappen heeft gehad, zoals het veel te vroeg overlijden van maar liefst drie van zijn dochters, de langsleepende ziekte en het overlijden van zijn vrouw Anneke en het plotselinge overlijden van zijn nieuwe vriendin Toos. Deze klappen zijn hard aangekomen en nog lang niet vergeten maar hebben hem niet klein gekregen. Daarom en ook voor zijn dienstbaarheid stellen we met recht vast dat Toon *van Henke Jaon* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

40-Jarige bruiloft van Toon Vosters en Anneke van Bommel op 17 augustus 1989. Het bruidspaar hier temidden van de kinderen, aangetrouwden en kleinkinderen. Achterste rijd v.l.n.r. Ron, Jan, Tiny, Ria, Riek, Marianne met Bart en Girt. Midden v.l.n.r. Henny, Henk, vader Toon, moeder Anneke, Ad, Toos en Nanne. Voor v.l.n.r. Marga, Britt, Job, Joris en Niek.